

Kategoria: Polityka Społeczna

Opublikowano: piątek, 03, styczeń 2020 13:06

Bernadeta Skóbel

Odslony: 1066

Przy wydawaniu decyzji o zaprzestaniu realizacji indywidualnego programu zatrudnienia socjalnego kierownik centrum integracji społecznej powinien brać pod uwagę osoby, które są adresatami programów tj. uwzględniać ich predyspozycje do zachowań stojących niekiedy w sprzeczności z przyjętymi normami społecznymi. Tak wynika z wyroku NSA z 7 grudnia 2018 r. sygn. I OSK 1455/18.

Sąd wskazał, że w przepisie art. 13 ust. 4 pkt 1 ustawy o zatrudnieniu socjalnym możliwość zaprzestania realizacji programu uzależniona jest od dwóch łącznych przesłanek, a więc naruszania przez uczestnika postanowień programu, które musi mieć dodatkowo charakter uporczywości oraz występującego w jego wyniku braku możliwości dalszej realizacji programu. Bez wątpienia, skoro uporczywe naruszanie przez uczestnika postanowień programu ma uniemożliwiać jego dalszą realizację, to niezbędnym ustaleniem wstępnym musi być stwierdzenie zaistnienia sytuacji, którą można zakwalifikować jako naruszanie przez uczestnika postanowień programu w sposób uporczywy, a więc w sposób kwalifikowany – niweczący możliwość dalszego prowadzenia programu, a w konsekwencji jego cel. Dopiero przy dokonaniu takich ustaleń w zakresie uporczywości naruszeń można przejść do oceny, czy pozostają one w związku z brakiem możliwości dalszej realizacji programu.

Nie można bowiem pomijać, że przepisy ustawy o zatrudnieniu socjalnym stosuje się w szczególności do: 1) bezdomnych realizujących indywidualny program wychodzenia z bezdomności, w rozumieniu przepisów o pomocy społecznej, 2) uzależnionych od alkoholu, 3) uzależnionych od narkotyków lub innych środków odurzających, 4) chorych psychicznie, w rozumieniu przepisów o ochronie zdrowia psychicznego, 5) długotrwale bezrobotnych w rozumieniu przepisów o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, 6) zwalnianych z zakładów karnych, mających trudności w integracji ze środowiskiem, w rozumieniu przepisów o pomocy społecznej, 7) uchodźców realizujących indywidualny program integracji, w rozumieniu przepisów o pomocy społecznej, 8) osób niepełnosprawnych, w rozumieniu przepisów o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, którzy podlegają wykluczeniu społecznemu i ze względu na swoją sytuację życiową nie są w stanie własnym staraniem zaspokoić swoich podstawowych potrzeb życiowych i znajdują się w sytuacji powodującej ubóstwo oraz uniemożliwiającej lub ograniczającej uczestnictwo w życiu zawodowym, społecznym i rodzinnym (art. 1 ust. 2 ustawy).

Powyższe wskazuje, że miara oceny ich zachowań z powodu wykluczenia społecznego i ograniczenia uczestnictwa w życiu zawodowym, społecznym i rodzinnym, musi uwzględniać ich predyspozycje do zachowań stojących niekiedy w sprzeczności z przyjętymi normami społecznymi.

Ocenie naruszeń programu pod kątem konieczności jego zakończenia musi podlegać zatem nie wyłącznie ich uporczywość, ale i waga uzasadniająca przyjęcie, że ich powtarzalność czy długotrwałość nagannych zachowań sprzecznych z ustaleniami programu (Indywidualnego Programu Zatrudnienia Socjalnego opracowanego w zgodzie z regulaminem uczestnictwa w CIS) prowadzić będzie do braku możliwości dalszej realizacji programu. Bez wątpienia bowiem innej ocenie podlegać będzie naruszenie przepisów porządkowych Regulaminu uczestnictwa w Centrum Integracji Społecznej, np. w zakresie zakłócania porządku i spokoju w miejscu i w czasie zajęć, a innej ocenie naruszenie w zakresie nakazu pozostawiania w trzeźwości, pod kątem możliwości dalszej realizacji programu.

Źródło: [CBOSA](#)